

Պարույր Սևակ

Աշխարհ . . . աշխարհ

Ո՛չ ու փո՛ւշ աշխարհ,
Որ չես հանձնվում իմ տաք ձեռներին,
Որպեսզի փրչոտ մազերդ սանրեն
Իմ ջերմ մատներով՝
Անմայր մնացած
Միևուճար որդուն սիրող հո՛ր նման:
Սո՛ւտ ու փո՛ւտ աշխարհ,
Որ իմ մազերն ես հանգուցել ամուր
Ամեն մի ծառիդ ու ամեն խոտիդ,
Ամեն էակիդ մազիլ ու մատին,
Շոշափուկներին, բեղիկ ու թաթին,
Եվ իրար ձգում փոխադարձորեն
Ու ձգձգում ենք նորից ու նորեն,
Որ... ինքրդ ապրես համակշռված,
Իսկ ես էլ...
Իսկ դու
Ե՞րբ ես իմ մասին մի բերան հարցնում,
Ո՛չ ու փո՛ւշ աշխարհ,
Սո՛ւտ ու փո՛ւտ աշխարհ:
Իսկ չե՞ս վախենում, որ հանկարծ... մեռնեմ:
Ես վախենում եմ, շա՛տ եմ վախենում,

Բայց ո՛չ ինձ համար,
Այլ լոկ քե՛զ համար.
Իսկ եթե հանկարծ իմ մահով խախտվի
Համակշռված այս վիճակը քո,
Ո՞նց պիտի լինես,
Ի՞նչ պիտի անես:
Տե՛ս, որ իմ մահով քեզ չկործանե՛ս,
Սո՛ւտ ու փո՛ւտ աշխարհ,
Փո՛ւչ ու ո՛չ աշխարհ:

9.XI.1965թ.

Չանախչի